

ANNA BELL

LISTA DE DORINȚE

sau cum să vindeci
o inimă frântă

PROLOG

„Am întârziat, am întârziat la o întâlnire foarte importantă“, cânt eu în gând în timp ce străbat drumul în grabă, aproape în fugă. Mi se pare că totul complotază împotriva mea ca să nu ajung acasă la Joseph: băiatul enervant care plimba câinii, de parcă erau scăpați de sub control, cu lesele teribil de lungi în care era cât pe ce să mă împiedic, traficul de la ieșirea din Portsmouth, din cauza căruia m-am oprit la fiecare semafor, lipsa locurilor de parcare din apropierea casei lui.

Încerc cu disperare să nu întârzi, căci Joseph urăște acest lucru. Îl apucă toate pandaliile. Știu că îmi va spune că ar fi trebuit să pornesc mai devreme, însă am crezut că am timp suficient.

Nici măcar pantofii cu tocuri mici nu mă ajută. Sunt acei pantofi enervanți despre care crezi că sunt practici, asta până când te grăbești să ajungi undeva și îți dai seama că mai mult te împletește în ei. Ar fi trebuit să port niște tocuri amețitoare, măcar mi-ar fi făcut picioarele să arate mai sexy.

Într-un final ajung la casa lui Joseph și sun la ușă. Îi văd silueta apropiindu-se de sticla mată a ușii și, deși suntem împreună de aproape un an, încă simt fluturi în stomac. Dovadă că este vorba despre iubire.

– Ah, salut! În sfârșit, zice el când deschide ușa.

– Îmi pare rău, spun eu, ridicându-mă pe vârfuri ca să îl sărut, sperând să mă revanșez pentru că am întârziat. Am fost la coafor, apoi am dat o fugă până la *Waitrose* ca să iau desertul, iar traficul a fost infernal și nici n-am găsit loc de parcare.

Mă strecoar pe lângă el, mă descalt ca să nu îi las urme de tocuri pe pardoseala din lemn, apoi mă duc în bucătărie și așez plasa de cumpărături pe care o țin în mână pe masa lungă de stejar. Îmi plimb privirea prin încăperea – ceva nu pare în regulă. După o secundă, îmi dau seama că este frig și liniște, lucru surprinzător având în vedere faptul că el ar fi trebuit să pregătească cina.

– M-am gândit să te aștept înainte să mă apuc să gătesc, zice el, venind în spatele meu de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Se duce la chiuvetă și începe să se spele meticolos pe mâini, asemenea unui chirurg, iar eu răsflu ușurată la gândul că se va apuca de gătit. Sunt lihnită de foame.

– Am luat niște paste și sos.

Mă simt ușor descumpănită. E drept că nu mă așteptam să se transforme în James Martin peste noapte, însă când a sugerat că va pregăti el cina, mi-am imaginat că va trebui să lucreze cu multă dragoste în fața cuptorului. Sâmbătă seara luăm cina mereu la un restaurant select, unde ți se servește o porție de mâncare cât pentru o vrabie, așa că am așteptat cu nerăbdare toată ziua să mă îndop cu mâncare gătită acasă. Nu m-am gândit la paste cu sos. Știu că vor fi paste proaspete și sos de la M&S, căci Joseph este cam snob când vine vorba de supermarketuri, dar chiar și așa.

Slavă cerului că am cumpărat un *cheesecake*, altminteri cina ar fi fost un dezastru. Încercând să nu îmi arăt dezamăgirea, mă apropiu de el și îl cuprind cu brațele pe după mijloc. Nimic nu mă învelește mai mult decât un sărut și o îmbrățișare. El mă îmbrățișează la rândul lui, iar eu îi inspir mirosul loțiunii de bărbierit.

– Cum ți se pare tunsoarea mea? îl întreb eu, lăsându-mă pe spate și trecându-mi ușor mâna prin părul lung.

– Ți-ai tăiat mult din el?

Mijește ochii, încercând să își dea seama ce schimbare am făcut. Poate că nu reușește să vadă bine, fiindcă stau prea aproape de el. Sau poate că este genul de bărbat care nu ar observa nimic nici dacă m-aș tunde de tot.

— Cam un centimetru, răspund eu, scuturându-mi părul.

În apărarea lui, aş spune că am părul foarte lung şi, probabil, un centimetru ar fi ca şi când ai arunca o pietricică într-un ocean. Însă părul este strălucitor şi mătăsos, aşa cum doar o coafeză reuşeşte să-l facă.

— Arată bine, zice el, dezlipindu-se de mine.

Eu înţeleg prin asta că trebuie să scot din pungă ce am cumpărat. Iau prăjitura şi o aşez în frigider. Pe raftul de sus se află pastele *tagliatelle*, cu eticheta M&S pe ele, şi recipientul cu sos. Îl citesc pe iubitul meu ca pe o carte deschisă.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă el, întorcându-se către suportul cu sticle de vin.

Este puţin cam tăcut, iar eu mă întreb dacă o fi supărat pentru că am întârziat, deşi, după cercănele din jurul ochilor lui, îmi dau seama că este stresat. Probabil că şi-a petrecut după-amiaza muncind. În ultima vreme este cam extenuat din cauza presiunii sub care se află.

Sper ca o seară plăcută să îl ajute să se relaxeze.

I-aş putea face un masaj la spate sau, şi mai bine, am putea face împreună o baie cu spumă şi lumânări, ca în filme, în splendida lui cadă victoriană.

— Pământul către Abi. Ceva de băut? mă întreabă el din nou, trezindu-mă din fantezia în care el nu poartă nimic în afară de o barbă de spumă.

— Da, mi-ar plăcea. Am cumpărat o sticlă de Chianti, spun eu, citind eticheta în timp ce o scot din pungă şi o aşez pe masă.

— Se pronunţă *chi*-anti, mă corectează el.

Simt că mă înroşesc puţin. Fireşte că aşa se pronunţă. Eu rostitisem „ci“.

Mă loveşte în joacă peste fund cu ştergarul de bucătărie, înainte să îmi ia sticla din mână.

Până să îl cunosc pe Joseph, credeam că există doar vin roşu, alb şi *rosé*. El încearcă să mă educe încetul cu încetul. Am cumpărat

Re această sticlă de Chianti doar pentru că a fost la jumătate de preț și pentru că a obținut niște premii.

– Pare a fi o sticlă bună, zice el, examinând-o înainte să îi scoată dopul cu acel tirbușon extravagant pe care eu nu reușesc niciodată să îl manevrez.

Mă așez la masă, mulțumită că el deschide sticla, ceea ce înseamnă că aceasta a trecut de testul etichetei.

– Mă gândeam la aniversarea noastră de luna viitoare, zic eu, încercând să îl înveselesc. M-am gândit că poate am putea pleca undeva la sfârșitul săptămânii. La o pensiune de la țară sau la un spa, sau într-un oraș frumos, cum ar fi Bath sau York.

Încerc să deschid subiectul ca într-o doară, nu ca și când ar fi singurul lucru la care mă gândesc de săptămâna trecută, de când mi-a venit ideea.

– Ce dată e?

– Ce dată? repet eu mult prea pițigăiat și prea repede.

Sunt șocată că nu știe, însă bărbații sunt depășiți când vine vorba să își amintească astfel de lucruri, nu-i așa?

– 20 martie.

– Oh, aăă... e ziua de naștere a mamei mele în weekendul acela și vine și sora mea cu această ocazie. Cred că duminică vom lua prânzul împreună undeva.

– Bine, zic eu, încercând să nu par dezamăgită.

Este prima noastră aniversare, iar eu sunt mai mult decât entuziasmată. Este prima mea relație de durată și am vrut să profit puțin de ocazie. Am văzut deja cadoul perfect pentru el și am comandat o felicitare personalizată, cu o fotografie cu noi imprimată pe ea.

– Mda... Îmi pare rău, zice el, ridicând din umeri.

După un minut, îmi dau seama că el nu mi-a sugerat nici să îl însoțesc la prânzul aniversar alături de familia lui, pe care nu am cunoscut-o încă, nici că vom pleca împreună într-un alt weekend.

Încăpățânându-mă și ignorând semnalele de avertizare, eu continui același subiect.

Resp. Ce-ai zice de o zi la spa?

Îmi și imaginez cum am arăta îmbrăcați la fel, în halate pufoase. Îmi ridic privirea și îl văd concentrat să deschidă sticla de vin de parcă viața lui ar depinde de asta.

– Sau am putea să ieșim la cină, ca de obicei... sau să bem ceva, zic eu, incapabilă să renunț la idee, cu vocea din ce în ce mai stinsă.

El scoate dopul cu zgomot, ca un plescăit din buze, care accentuează tăcerea care s-a așternut în încăpere. Îl privesc cum toarnă vinul într-un decantor, cu fața împietrită.

– Sau... să nu facem nimic. Nu e decât o aniversare. Nu-i mare scofală, zic eu, dorindu-mi să nu fi spus nimic.

– Abi, zice el, întorcându-se către mine și rezemându-se de bufet. Stomacul mi se strânge. Trebuie să vorbim.

CAPITOLUL 1

Trei săptămâni, șase zile și nenumărate ore de când iubirea vieții mele mi-a frânt inima.

Îmi arunc privirea spre ceasul supradimensionat de pe peretele biroului și mi se pare că arată ora patru. Verific imediat ceasul computerului, ca să mă asigur că am văzut bine. *Ora patru?* Cum se poate? Am reușit să trec prin cele șapte ore de program fără să plâng. Mă rog, aproape fără să plâng, fiindcă lacrimile pe care le-am vărsat în toaletă nu se pun, de vreme ce am fost în pauza de prânz.

Știu că pare oarecum deplorabil că sunt încântată că am reușit să rezist unei zile de lucru – cum fac zi de zi majoritatea oamenilor –, însă este prima oară când reușesc să fac asta de când m-a părăsit Joseph, în urmă cu o lună.

Sunt norocoasă să lucrez ca grafician într-o agenție de publicitate de anvergură, iar șeful meu crede cu toată convingerea că munca de acasă ajută latura creativă. Nu aș putea spune că pe mine m-a ajutat foarte mult în ultimele săptămâni, dar mi-a îngăduit să mă cufund în butoiul cu melancolie. Nu mi-aș fi putut imagina ceva mai rău decât să ies din pijamaua ponosită sau să fac lucruri de rutină, cum ar fi să fac duș sau să mă spăl pe cap în fiecare zi. Este peste puterea mea de înțelegere cum reușesc oamenii cu inimile frânte, care nu pot lucra de acasă, să meargă la muncă în fiecare zi.

Însă, iată-mă, în mod surprinzător, îmbrăcată în haine curate și cu părul spălat, supraviețuind celor șapte ore de program. E mai mult decât aș fi crezut.

Deși nu vreau să recunosc, prietena mea cea mai bună, Sian, a avut dreptate. Mi-a prins bine. Nu că am de gând să îi spun asta vreodată, desigur, pentru că mi-ar face capul calendar.

Mi-ar plăcea să pot spune că am venit azi la muncă din proprie voință; că m-am trezit simțindu-mă mai bine după suferința provocată de Joseph, iubirea vieții mele, care mi-a dat papucii din senin, însă adevărul este că șeful mi-a spus, cât se poate de clar, că trebuie să vin nu doar pentru că este locul meu de muncă, ci și pentru poza de grup a angajaților agenției. Chiar și în circumstanțe normale mi-e groază de această zi din an, darămite acum, când am ochii umflați de la atât de mult plâns.

– Tu urmezi, Abi! strigă Rick, șeful meu, când trece pe lângă biroul la care stau.

– Minunat! bombăn eu, prefăcându-mă entuziasmată.

Toată ziua am auzit strigăte și țipete răzbătând din hol, ceea ce nu m-a ajutat deloc să mă liniștesc.

Rick urăște pozele de tip corporatist, prin urmare vrea întotdeauna ca pozele noastre de profil de pe pagina web să fie nu doar actualizate, ci și să arate ca și când te-ai distra de minune lucrând pentru agenția noastră.

Anul acesta s-a întrecut pe el însuși. Am crezut că e o păcăleală de 1 aprilie, însă s-a dovedit că a vorbit foarte serios. A instalat în hol o trambulină, asemănătoare celor care par să decoreze grădinile celor care au copii. În spatele ei a montat ecranul verde din studioul nostru, iar ideea este că noi trebuie să sărim entuziasmați în fața unui cer senin de vară, care va fi suprapus ulterior.

Mi-e o frică teribilă de înălțimi și mă ia cu amețeală numai când mă gândesc că va trebui să sar pe trambulina aceea.

– Dacă vrei să cobori, îl poți privi pe Giles, iar după ce termină Seb cu el, poți sări imediat pe trambulină.

Eu dau din cap și mă ridic în picioare ca să îl urmez afară din birou, apoi intru în recepția pe care o împărțim cu alte șase companii. Și, ca și când nu ar fi suficient de jenant că trebuie să mă dau în

stambă în fața colegilor mei, când, de fapt, eu tremur de frică, la recepție mai mișună și alți oameni care cască gura.

– Trebuie să recunosc că mă bucur că ai revenit la muncă, Abi. Regret că a trebuit să îți trimitem o scrisoare oficială, zice Rick.

Își flutură mâna ca și când ar vrea să sugereze că nu e mare școală că mi-a fost trimisă o scrisoare prin care mi se spunea, practic, să mă adun și să mă prezint la birou, altminteri voi fi sancționată disciplinar, lucru care m-a băgat în sperieți.

– Știi cum sunt cei de la Resurse Umane. Totul trebuie făcut pe cale oficială.

– Sunt bine, zău. Oricum era timpul să vin la birou.

De fapt, aceea fusese cea mai proastă zi a mea, fiindcă nu promisem doar scrisoarea de la Resurse Umane, ci și una de la agentul meu de închirieri, în care eram anunțată că mi se mărea chiria de luna viitoare. Acesta a fost un motiv în plus de a mă întoarce la muncă, fiindcă acum, mai mult decât oricând, nu îmi pot permite să îmi pierd slujba.

Coborâm scările albe și circulare care șerpuiesc pe exteriorul recepției și simt cum mi se accelerează pulsul când îl văd pe colegul meu, Giles, sărind vesel pe trambulină.

– Ar fi minunat să punem aceste poze pe pagina web, zice Rick, în caz că cei de la Spinnaker vor citi despre companie.

Dau din cap, sperând ca pozele mele să nu fie atât de îngrozitoare încât să îi sperie. Compania noastră își dorește să se ocupe de materialele de publicitate pentru atracția turistică locală, Turnul Spinnaker, sperând astfel să obțină un contract de colaborare cu compania-mamă, care deține alte situri faimoase din țară.

– Fantastic! Sari din nou! strigă Seb, fotograful cu care colaborăm de obicei.

Ajung în hol și îl privesc pe Giles cum se agită. Înalt de un metru nouăzeci și cinci și deșirat cum e, pare gata-gata să atingă tavanul.

Simt că amețesc numai privindu-l. Mă prind de capătul balustradei ca să nu-mi pierd echilibrul. Cum naiba o să mă urc eu pe chestia aia?

– Perfect. Mulțumesc, Giles, zice Seb.

Apoi aruncă o privire pe ecranul laptopului ca să își revizuiască munca.

– Sunt perfecte. Următoarea ești tu, Abi. Sper că nu te superi dacă beau mai întâi o cafea.

– Nu, deloc. Nu-i nicio grabă, zic eu, cu sentimentul că mai am un minut înainte să fiu executată.

– A fost nemaipomenit, zice Giles, luându-și încălțămintea sport în picioare și aplecându-se să își lege șireturile.

– Părei că te distrezi.

– Păi, așa mi-a spus Rick.

Îl privim pe liderul nostru distins, care s-a urcat pe trambulină. Cu mare pricepere, se lasă să cadă în șezut, după care face o tumbă pe burtă, apoi pe spate. Acest lucru nu mă ajută deloc să mă liniștesc.

– Cum te mai simți? mă întreabă Giles, cu capul înclinat într-o parte.

– Bine, mint eu.

– Mă bucur că te-ai întors și că îți continui munca.

– Mulțumesc.

– Nu ajută la nimic dacă stai închisă în casă. Mai bine să fii activă.

Eu încuviințez din cap, deși nu sunt de acord cu el. Dacă Rick nu mi-ar fi trimis acea scrisoare oficială, aș fi putut sta în casă la nesfârșit. Grație revoluției care se numește „cumpărături online” și a comenzilor diversificate de mâncare, livrate la ușă, nu aveam niciun motiv să mă aventurez afară. Până azi, am fost nevoită să îmi părăsesc apartamentul doar de două ori de când m-am despărțit de Joseph, o dată pentru că rămăsesem fără băutură, iar a doua oară pentru că uitasem să comand hârtie igienică.

– Ce planuri ai pentru weekendul acesta? mă întreabă Giles.

– Aăă... încep eu, încercând să trag de timp ca să inventez un răspuns. Cred că o să mă întâlnesc cu prietena mea, Sian.

– Am înțeles. Laura și cu mine mergem cu bicicletele până pe insula Hayling, împreună cu niște prieteni, dacă te interesează. E

Res un loc frumos și drept, așa că este un traseu foarte ușor. Laura s-ar bucura de compania unei femei.

Sunt convinsă de asta. Giles și prietenii lui par să o târască în toate aventurile lor pe soția răbdătoare a acestuia. Sinceră să fiu, nu aş merge pe bicicletă din Portsmouth până pe insula Hayling nici dacă m-aş simţi în culmea fericirii.

– Ah, mulțumesc, zic eu, schițând un zâmbet. Dar n-am bicicletă.

– Asta nu-i o problemă. Amicul meu are un magazin de biciclete. Sunt sigur că o să-ți împrumute una pentru o zi.

La naiba! De ce nu i-am spus adevărul? Că ultima bicicletă pe care m-am urcat avea, probabil, stabilizatori.

– Nu cred că lui Sian îi place să meargă cu bicicleta, mint eu, așa că vom refuza, dar mulțumesc oricum.

Giles se ridică în picioare.

– Bine. Dar dacă te răzgândești, trimite-mi un mesaj.

– În regulă, zic eu, știind că n-am s-o fac.

– Așadar, zice Giles, venind mai aproape acum, că stătea în picioare, cum ți se pare Linz?

Ah, Linz! Hayley, o colegă a mea, intrase în concediu de maternitate în urmă cu câteva săptămâni, iar înlocuitoarea ei, Lindsey, a început munca în timp ce eu mă aflam în „hibernare“. Ne-am întâlnit pentru o clipă în dimineața aceea, iar de atunci încerc să o evit. E una dintre acele persoane infatuate și optimiste tot timpul, de parcă ar fi conectată mereu la un dozator de cafea. Într-o zi obișnuită, m-ar obosi la culme, dar în starea în care mă aflu acum nu am răbdarea necesară să o tolerez.

– Pare... Caut epitetul potrivit... binedispusă.

Giles zâmbeste larg.

– Poți spune și așa. Pare să se fi acomodat rapid și să se fi înfipt bine pe poziție în absența ta.

Când încerc să îl întreb pe Giles la ce se referă, îl văd pe Seb apropiindu-se de noi.

– Hai să-i dăm bătaie, Abi! zice el.